

I

9 juni 2009

TOT HAAR VIJFENTWINTIGSTE wantrouwe Jody Linder geluk.

Ze vond het vreselijk van zichzelf, want het kon overigens verdomd mooie momenten verzieken, maar ze woonde tenslotte in Rose, Kansas. Nog maar een jaar geleden had een tornado drie mensen het leven gekost op maar een paar kilometer van haar stadje. Een tornado, terwijl de zon scheen! 's Winters waren er ijsstormen. In de zomer grasbranden. En altijd waren er bekenden die failliet gingen, hun huis, hun ranch of hun werk kwijtraakten. Of ze gingen volkomen onverwacht dood. Iemand maakte bijvoorbeeld deel uit van een leuk gezin dat een gewoon leven leidde in een landelijk stadje, en dan daalden er op een onschuldige zaterdagavond opeens gewelddadige mannen neer, net als die tornado's, en veranderden die aardige mensen in de dode sterren uit een boek van Truman Capote. Die dingen gebeurden. Dat was geen paranoia. Het was een gruwelijk feit dat Jody beter kende dan wie ook, of in elk geval beter dan iemand wier vader niet was vermoord toen ze drie was en wier moeder niet diezelfde nacht spoorloos was verdwenen.

Die dingen gebeurden, daar was zij het levende bewijs voor.

Daarom – omdat het verleden haar had bewezen hoe onbetrouwbaar het heden is – werd Jody Linder zenuwachtig van geluk. Gevoelens van veiligheid en zekerheid maakten dat ze om hoekjes ging kijken, onder deksels van vuilnisbakken gluurde en douchegordijnen opentrok uit angst voor wat zich daar zou kunnen verstoppen,

want je weet het maar nooit. Een moordenaar kan zich in een hoek verstoppen, in vuilnisbakken loeren insecten en uit een badkuip kan een spin springen.

Geluk was broos, kostbaar en verdacht.

Geen piek zonder dal, geloofde ze, wat verklaarde dat ze zich ongerust voelde, naakt op haar bed met Red Bosch, midden op een verdacht mooie middag. De lucht rook te lekker voor zo'n warme dag, het licht dat door haar opengewerkte gordijnen viel leek te teer. Het onheilspellendst was nog wel dat het vrijen met deze man van wie ze niet hield te lekker was om te kunnen vertrouwen, afgezien van de (toegegeven: heerlijke) momenten van haar en zijn bevrediging. Ze had haar ogen opengehouden tijdens de finale, en zodoende had ze Red zelfvoldaan grijnzend op haar neer zien kijken.

Vlei jezelf niet, had ze er bijna uitgeflapt, maar toen had ze ten eerste gedacht dat het niet aardig was en dat hij het niet verdiende, en ten tweede: waarom zou hij zichzelf niet mogen vleien? Red was goed in paardrijden, vee drijven, hooibalen persen en dit. Ze kon zich amper betere talenten bij een man voorstellen.

'Mooie meid,' prevelde Red, die met een lome vinger over haar borstbeen streek.

'Zweterige meid,' zei Jody, die zijn hand optilde en hem op zijn eigen klamme buik legde.

Hij lachte. Het was een zelfvoldane gromlach van diep uit zijn borst.

Een warme, naar stuifmeel geurende bries blies door de open ramen.

Ze rook kamperfoelie, hoewel die nog niet bloeide, en siringen, hoewel die al uitgebloeid waren. Die dingen waren onmogelijk, ze bestonden alleen in haar fantasie, wist ze, en het was precies het soort bedrog waar het kleinste zweempje van tevredenheid haar mee kon overrompelen.

Red en zij lagen languit op hun rug, als verzadigde jonge honden die net een halfuur op hun buikje zijn gekroeld. Jody, die een stukje bij hem vandaan lag om niet aan zijn kleffe armen en benen

te blijven plakken, slaakte een onbedwingbare zucht van genoeg die ze op hetzelfde moment al wilde inslikken; ze wilde de lucht meteen weer terug in haar longen zuigen, want god wist dat het heelal dát niet mocht horen.

Geen piek zonder dal...

Ze hoorde het geluid van een pick-up die haar straat in draaide en keek naar de ramen, gespitst op de mogelijkheid van een onaangename verrassing.

‘Red, hoorde je dat?’

‘Wat?’

‘Sst!’

Het geluid van de enkele pick-up ging over in dat van een tweede en toen nog een, wat haar waakzaamheid driedubbel verhoogde. Ze zette haar ellebogen in het onderlaken en hief haar hoofd en schouders om beter te kunnen luisteren. Verkeer was misschien het opmerken niet waard in een stad als Kansas City, vijfhonderdvijftig kilometer naar het oosten, of in Denver, vierhonderd kilometer naar het westen, maar dit was een van de stilste straten in een stadje dat zo klein was dat ze kennissen in hun garage aan de andere kant van Main Street hun auto kon horen starten, en dan wist ze of ze nog op tijd waren voor hun werk.

‘Er stopte een pick-up voor het huis.’

‘Van wie?’

Ze wierp hem een blik toe.

Soms vroeg ze zich af of Red ze wel op een rijtje had.

‘Wat nou?’ vroeg hij half lachend.

Red was dertien jaar ouder dan zij, maar soms had Jody het gevoel dat zij volwassener was dan hij. Ze maakte zich los van haar nieuwe, witte lakens, Red naakt en slap achterlatend, en gleed van het hoge oude walnotenhouten bed met de nieuwe kussens en matrashoes, de nieuwe matras en boxsprings. Zodra haar blote voeten de al even kale walnotenhouten vloer raakten die ze had gepoetst en opgewreven tot hij blonk in de zon, rende ze naar de ramen – veel hoger dan haar eigen een meter vijfenzestig, met glanzend gelapte ruiten in kozijnen van gepolitoerd walnotenhout – om te zien

wat er gaande was. Wegwerkers? Niet waarschijnlijk, gezien het feit dat Rose amper genoeg geld had om zijn zes verkeerslichten van kleur te laten verspringen.

Jody gluurde naar buiten en schrok.

‘O, mijn god, Red!’ riep ze panisch. ‘Sta op! Kleed je aan! Je moet nu meteen weg!’

Wat ze vanaf de eerste verdieping zag, was het verontrustende beeld van haar drie ooms die hun pick-ups voor het huis van haar ouders parkeerden, terwijl ze van twee van die ooms niet eens had geweten dat ze in de stad waren. Ze noemde het nog steeds het huis van haar ouders, hoewel Hugh-Jay en Laurie Jo Linder er al bijna haar hele leven niet meer waren. Het was nog steeds hun huis in de ogen van hun enig kind – zelfs na die beruchte, gewelddadige nacht drieëntwintig jaar geleden – en het was nog steeds hun huis in de ogen van alle anderen in Henderson County, dat was vernoemd naar Jody’s betovergrootvader van de kant van de moeder van haar vader.

‘*What is this fearsome thing I see?*’ citeerde ze Shakespeare. Het behalen van haar masters in Engelse literatuur was een blije gelegenheid geweest, die ze automatisch had laten overschaduwen door de vraag of ze haar kennis ooit als docent zou kunnen overdragen.

‘Wie is het, je andere vriendje?’

Red klonk plagerig, maar ook een beetje onzeker.

‘Ik heb geen ander vriendje. Ik heb niet eens één vriendje.’

Het was bot genoeg om vals te zijn, en ze had er prompt spijt van.

‘Wat ben ik dan?’ vroeg Red zacht.

Handig, was het bijvoeglijke naamwoord dat Jody te binnen schoot, maar ze zei het niet hardop. Hij was handig, en hij was bovendien de enige beschikbare man in de wijde omtrek die niet tevens kind of opa was. Of een familielid. Ze keek over haar schouder naar haar huidige minnaar-niet-vriendje, naar zijn pezige cowboylijf dat languit op haar lakens lag. Haar vingers wisten dat zijn lange lichaam een patroon had van littekens, kneuzingen, rare uitsteeksels van slecht geheelde botbreuken en verse wondjes. Red

was niet de voorzichtigste cowboy. Hij werd vaak afgeworpen, heen en weer gestuiterd en ‘overreden’, vaker dan de gemiddelde rodeo-rijder, en dat was hij niet eens meer; hij was maar een gewone boerenknecht. Misschien vond ze hem daarom zo leuk, dacht ze soms, omdat dat alles was wat Red was: gewoon een cowboy die zich niet beter of mooier voordeed dan hij was. Daar kwam nog bij dat het lichaam van andere mannen – van accountants, bijvoorbeeld, of juristen, niet dat ze die ooit in bed had gehad of goed kende – in haar ogen saai afstaken bij het boeiende terrein van een cowboyhuid.

‘Nou?’ vroeg hij tartend.

Ze wierp hem een vertwijfelde blik toe, want de vraag ergerde haar en ze kon geen eerlijk antwoord bedenken dat niet ook kwetsend zou zijn. Ze keerde hem haar blote rug weer toe en keek, haar naakte lijf verstopt achter de nieuwe witte opengewerkte gordijnen, naar het verontrustende uitzicht. De warme bries blies gevaarlijk om haar heen, dreigend haar naaktheid te tonen aan de straat en aan wie van de ooms ook maar opkeek.

Jody zoog haar bovenlip naar binnen en klemde hem tussen haar tanden.

Red had een Tic Tac genomen na zijn lunch in het Rose Café, vlak voordat hij haar huis, haar slaapkamer en haar was binnengeglipt. Ze proefde nog pepermunt in haar mond, samen met een pittige zweem hete saus en Reds eigen, nog pittiger smaak. Ze voelde zijn aanraking nog op haar huid, zo echt dat ze had kunnen zweren dat zijn eeltige handen haar naar het raam waren gevolgd.

Het waren geen dingen die ze wilde voelen nu haar ooms net aankwamen.

Het waren ook geen dingen waarnaar de plaatselijke middelbare school op haar cv had gezocht toen ze er werd aangenomen als nieuwe docent Engels in het komende schooljaar, dat over tweeënhalve maand begon. Ze had een vreugdekreet geslaakt toen ze die baan binnen had gehaald, maar haar enthousiasme meteen getemperd, want wie wist hoe lang ze haar baan zou kunnen houden in die hachelijke economische toestand? En stel dat ze geen goede docent was, of de leerlingen de pest aan haar hadden, of hun ouders

bezwaar maakten tegen *The Catcher in the Rye*? Nadat iets goed was gegaan, kon er ontzettend veel misgaan.

Zo gespannen als nieuw prikkeldraad keek ze naar beneden.

Drie cabinedeuren sloegen dicht, *beng, beng, beng*, met de dege-lijke klap van goedgebouwde voertuigen. Nu liepen haar ooms naar elkaar toe. Wat kwamen ze hier doen, en waarom wist zij van niets? Oom Chase hoorde in Colorado te zitten om de familieranch op de hoogvlaktes ten oosten van de Rocky Mountains te beheren; oom Bobby hoorde in Nebraska te zitten, waar hij de derde fami-lieranch in de Sand Hills leidde. Oom Meryl hoorde op zijn advo-catenkantoor in Henderson City te zitten, de hoofdstad van het dis-trict, veertig kilometer verderop.

‘Hé,’ zei Red verongelijkt.

‘Sst!’

Ze keek met toenemende ontsteltenis naar beneden vanaf haar verborgen uitkijkpost.

Nu hadden haar ooms een lang, breedgeschouderd trio gevormd op de stoep voor haar pad, en nu drukte oom Chase een sigaret uit op het beton, en nu pakte hij hem op en stopte hem in het borst-zakje van zijn overhemd – niet omdat hij zo attent was, maar om-dat iedere rancher en boer op zijn hoede was voor brand. En nu liepen haar ooms gedrieën naar haar voordeur; grote mannen op cowboylaarzen met geperste broeken, katoenen overhemden en hun mooiste zomerse strooien cowboyhoeden. Die hoeden waren op zich al een onheilspellend teken. De ooms droegen hun mooie hoed doorgaans alleen naar bruiloften, begrafenissen en veehouders-congressen; op gewone dagen droegen ze liever een pet met klep. Meryl had zelfs een leren veterdasje om, en hij droeg een van die afgrijselijke geruite colberts die haar tante Belle nooit uit zijn gar-derobe had weten te verbannen. Hij had het gecombineerd met een roodbruine polyester broek waar zelfs Jody een verdieping ho-ger haar neus voor optrok. Ze wist wat Meryl zou zeggen als ze zijn kleding bespote: hij zou zeggen dat juristen van buiten de stad hem zo voor een boerenkinkel zouden aanzien – tot hun verdriet en in het voordeel van zijn cliënten.

De pick-ups zagen er ook verdacht schoon uit, alsof ze waren gewassen voor een officieel bezoek.

Dit hadden de ooms niet allemaal gedaan voor zomaar een bezoekje.

Wanneer Jody's ooms een officieel bezoek moesten afleggen, gingen ze eerst onder de douche en trokken ze schone kleren aan. Jody's grootmoeder, de moeder van twee van die mannen en surrogaatmoeder van de derde, stond erop. Als een man uit Jody's familie bij iemand over de drempel stapte, moest en zou hij naar zeep ruiken. Haar oom Bobby mocht dan eenenveertig zijn, oom Chase vierenveertig en oom Meryl zesenvieftig en in de familie getrouwd in plaats van erin geboren, ze leefden naar de wetten van alle Linders, de geboden die Jody's grootouders, Hugh senior en Annabelle Linder, hadden afgekondigd. Je vertoonde je niet vies en naar paard stinkend in de kerk. Je liep niet op je werklarzen vol koeienstront andermans propere woonkamer in. Bovenal vertoonde je je nooit ergens onaangekondigd, zelfs niet bij je nichtje.

Ze hadden niet van tevoren opgebeld. Ze had niet geweten dat ze zouden komen.

En toen maakten ze haar echt bang, want ze belden aan.

Pas na die ongekende aankondiging van hun komst hoorde Jody de voordeur opengaan, en even later riep haar oom Chase met zijn doorrookte bariton: 'Josephus?'

Het was niet haar echte naam, want ze heette Laurie Jo, naar haar moeder.

Jo-see-fuss was de bijnaam die haar drie ooms voor haar gebruikten.

Ze drukte een vuist tussen haar naakte borsten; was er iets gebeurd op de ranch?

Was er iets met haar grootvader, Hugh senior, of met haar grootmoeder Annabelle?

Ze wist niet wat ze zonder een van die twee zou moeten beginnen; sinds haar ouders er niet meer waren, waren zij haar rots in de branding.

'Jody?' riep Chase, nu luider. 'Lieverd? Ben je thuis?'

Hij klonk gespannen, wat niets voor haar onverstoorbare oom was.

In een flits dacht Jody aan hun verschillende vrouwen en ex-vrouwen, hun verscheidenheid aan kinderen en stiefkinderen die haar neven en nichten en min of meer haar neven en nichten waren. Er konden allerlei rampen gebeuren op een veehouderij. Al die manieren om gewond te raken, om in het ziekenhuis of in het uitvaartcentrum te belanden, al die manieren om harten en families te breken. Ze kon geen kleinigheden bedenken waarvoor haar ooms haar zo'n speciaal bezoek zouden brengen. Dat zouden ze alleen doen als er iets ernstigs aan de hand was, iets wat ze niet met een telefoontje konden afhandelen en, nog erger, iets wat zo ernstig was dat ze hadden besloten het haar met z'n allen te vertellen.

'Jezus,' kermde ze, een schietgebedje, en ze pakte snel wat kleren om haar naaktheid te bedekken. Ze voelde zich geschokt, maar niet verrast, want ze geloofde dat elk goed voorval wordt gevolgd door een slecht, zo onvermijdelijk als de dood op het leven volgt en met dezelfde regelmaat. Het geheim, had ze vastgesteld toen ze jonger was, was proberen erop voorbereid te zijn, dat verzachtte de klap. Het probleem met die filosofie was dat het nooit werkte; ze werd altijd verrast; hoe ver ze ook vooruit probeerde te kijken. Slecht nieuws deed nog steeds pijn, en de schok bleef haar aangrijpen. Het drong opeens tot haar door dat ze geen antwoord had gegeven, dus gilde ze met een hoge stem: 'Oom Chase, ik ben hier! Ik ben boven, ik kom er zo aan!'

'Zullen we naar boven komen?' riep hij terug.

'Nee!' gilde ze. God, nee.

Red was overeind geschoten zodra hij die mannenstem hoorde, de stem van een van de leden van zijn uitgebreide familie werkgevers. Hij hoorde ook het beangstigende aanbod de trap op te komen, en hij probeerde zo snel mogelijk op te staan en zich snel en geluidloos aan te kleden.

'Neem de achtertrap maar!' fluisterde ze naar hem, hoewel hij dat al van plan was.

'Wat komt Chase hier in godsnaam doen?'

Ze keek naar het gezicht van haar minnaar, gebruid tot aan de grens van zijn hoed en nu met een gespannen frons in het voorhoofd, en op dat ongemakkelijke moment beseftte ze dat ze iets zou moeten doen aan Red Bosch. Toen ze voor het eerst in bed waren getuimeld, had ze aangenomen dat ze allebei gewoon een stel geile apen waren, hunkerend naar seks in een omgeving waar romantische partners zo dun waren gezaaid als jaks. Dat, plus het feit dat hij in elk geval niet getrouwd was, want ze had wel een páár principes. De laatste tijd vertoonde Red echter een soort bezitterig vriendjesgedrag dat haar zorgen baarde.

‘Ik weet het niet! Bobby en Meryl zijn er ook! Schiet op!’

Red pakte onhandig zijn spijkerbroek van de vloer en liet hem vallen. De enorme metalen gesp van zijn riem landde kletterend op het hout. Ze verstijfden allebei even, keken elkaar aan en gingen gehaast verder met aankleden.

‘Als ze me hier betrappen, verhangen ze me in de schuur,’ fluisterde Red.

‘Maak je een geintje? Je haalt de balken niet eens!’

Haar serieuze grap maakte hem aan het lachen, maar deed hem ook huiveren.

De echte dreiging bestond niet uit fysiek geweld. De ooms zouden hem echt geen aframmeling geven omdat hij met hun nichtje sliep. Ontslag krijgen in een tijd dat ranches werden opgeheven in plaats van personeel aan te nemen, dat was het risico.

Jody schoot snel haar spijkerbroek, beha en t-shirt, sokken en cowboylaarzen aan terwijl Red zich ook helemaal aankleedde, zijn laarzen pakte en via de achtertrap naar de keuken en de achterdeur sloop. Jody hoopte maar dat hij zo verstandig was geweest zijn pick-up ergens te parkeren waar hij geen belastend bewijsmateriaal kon vormen. Ze nam de tijd om een borstel door haar haar te halen en een paar krullen die Reds lange vingers in de knoop hadden gelegd glad te krijgen. Al was er misschien sprake van een noodgeval, ze kon zich niet onverzorgd aan haar ooms vertonen, niet op klaarlichte dag, wanneer alle fatsoenlijke Linders werden geacht aan het werk te zijn – net als hun knechten. Er ontging de ooms maar

weinig, geen stier die probeerde bij de koeien in een andere wei te komen en geen nichtje dat probeerde haar verhouding te verbergen. Daar kwam nog bij dat haar grootmoeder uiteindelijk alles over het bezoek te horen zou krijgen, ook wat haar kleindochter had aangehad, als haar ooms het afwijkend vonden.

‘Ik kom!’ riep ze.

Ze rende de trap af, zich aan de leuning vastklampend en treden overslaand in haar rumoerige, stampende haast naar beneden.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ze hijgend.

Drie glimmende strooien, onberispelijke zomercowboyhoeden hingen aan haakjes aan haar muur, identiek op de banden na: die van sterling zilver was van Meryl, die van gevlochten zwart leer van oom Chase en de hoed zonder band was van Bobby.

Daar stonden ze, de zegen en vloek van haar leven: Chase, die met het jaar knapper werd, alsof zijn koele zelfbeheersing op de een of andere manier zijn kaaklijn verstevigde, zijn schouders breder en zijn middel slanker maakte, de ouderdomslijntjes van zijn knappe gezicht wiste en het blauw van zijn ogen ophelderde; Bobby, gespierd en zwijgzaam, met een breed gezicht dat zo uitdrukkingloos vlak was als de vlaktes rondom hen; Meryl, met zijn vriendelijke, pientere ogen en een buikomvang die te wijten was aan Belles gefrituurde kip en een juristenleven achter een bureau. De eerste twee waren de jongere broers van wijlen haar vader; Meryl was als een broer voor hem geweest.

De ogen van haar oom Meryl joegen haar angst aan, want ze vulden zich met een vochtig medeleven toen ze naar zijn rood aangelopen, vlezige gezicht keek. Meryl Tapper was lang voordat hij met tante Belle trouwde al de beste vriend van haar vader geweest. Zijn eigen grote familie had geen waarde gehecht aan ambitie en opleiding, dus was hij aangetrokken door de Linders, die wel waardering hadden voor die zaken en voor hem.

De ogen van haar oom Chase gingen schuil achter een zonnebril, wat ze op zich al verdacht vond, aangezien hij in een schemerige gang stond. Met zijn modieuze zonnebril, witte overhemd met monogram, maatbroek, gegraveerde gesp en zwarte laarzen zag oom